

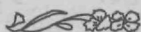
Zvečerilo se je že popolnoma. Vse polno zvezd se je zasvetilo na nebu. Rožna rdečica na belih snežnikih je bledeala vedno bolj, dokler ni izginila popolnoma. Temne so stale gore v sivem mraku, in hladen veter je zavel z njih vrhov v tihe doline.

Andrejec se je naveličal čakanja. Zbudila se je v njem stara trmoglavost. Klobuček je potisnil na oči in pokazal svetlim oknom svoj hrbet.

„Pa naj gre — pa ostanem sam tukaj,“ je mislil. „Pasel bom krave in bom žvižgal in pel. Nežica pa naj bo gosposka in naj pozabi name — naj! Jaz sem Andrejec!“

In odšel je Andrejec. Skozi vas je tekel in je prišel domov, ko je bila že noč. In gospodar ga je prijel za ušesa, ker je prišel prepozno in zamudil večerjo. Andrejec pa ni prosil, ampak je odšel na podstrešje in se zaril pod odejo.

(Dalje.)

Zvonite, zvonovi!

„Zvonite, zvonovi, zvonite,
čez hribe, čez zeleno plan,
veselo novico nesite,
da čuje jo slednji zemljan!“

In zvonci pojo, da narava
iz dolgega vstala je sna —
in stvarstvo več dalje ne spava,
pozvanja narava mu vsa. — —

Naj vendar še grešnik iz spanja
se dolgega enkrat zbudi . . .
K pokori v zvoniku pozvanja,
in množica v cerkev hiti . . .

Stepin.

Na cvetno nedeljo.

Kot Oljska gora
je cerkev polna oljk.
Po božjem hramu
skrivnotajen
kraljuje molk.

Zapoje zvonček:
cincín, cincín, cincín.
Na žrtveniku
daruje Bogu
se božji Sin.

Prišel si, dobri Bog,
pod hiše božje krov;
razlivaj v srca
cvetne nedelje
nam blagoslov!

Bogumil Gorenjko.

